

ת"פ 28711/04/12 - מדינת ישראל נגד א ב צ

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 28711-04-12 מדינת ישראל נ' א ב צ
בפני כבוד השופטת - נשיאה עינת רון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

א ב צ

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד עירית גלר

ב"כ הנאשם עו"ד אריאל טוקוב

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

רקע כללי

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 380 ו- 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום, הנאשם וס ב צ (להלן: "המתלוננת") הינם בני זוג גרושים אשר להם ילדה קטינה.

ביום 07.10.11, בסמוך לשעה 12:20, הגיע הנאשם לאסוף את בתם המשותפת מרחוב בפתח תקווה (להלן: "המקום"). במהלך דין ודברים בין הנאשם למתלוננת, אחז הנאשם בחוזקה בידה השמאלית של המתלוננת. כתוצאה מכך, נגרמו למתלוננת 3 שריטות בפרק כף ידה.

גדר המחלוקת

לטענת הנאשם, הוא אכן הגיע למקום על מנת לאסוף את בתם המשותפת לו ולמתלוננת, אך הוא לא תקף את המתלוננת. בכל מקרה, טען כי אף אם פגיעתה של המתלוננת הסתכמה בסימן אדום או בשלוש שריטות, אין מדובר בחבלה של ממש.

לדיו של הנאשם, תלונתה של המתלוננת היא תלונת שווא ומדובר בטקטיקה בה היא נוקטת במסגרת מסכת גירושין קשה המתנהלת ביניהם.

ראיות התביעה

המאשימה הציגה ראיות שונות ובין היתר, דו"ח סוציאלי (ת/1), חקירת הנאשם במשטרה (ת/2), תכתובת דואר אלקטרוני בין הנאשם לבין המתלוננת (ת/3), והעידו מטעמה המתלוננת ועדים נוספים רלוונטיים.

עדות המתלוננת

בעדותה בבית המשפט סיפרה המתלוננת כי הייתה נשואה לנאשם במשך 11 שנים ובמועד האירוע, היו גרושים מזה שנתיים.

המתלוננת סיפרה כי ביום האירוע, ערב יום כיפור, המתינה לנאשם שיגיע לאסוף את בתם על מנת שתשהה עמו ביום כיפור. משה בושש לבוא, החליטה להגיע לבית אחותה ולהמתין לו שם. לדבריה, הנאשם ידע שהיא ובתה ממתינות לו בבית אחותה. הנאשם הגיע לאסוף את בתם לאחר השעה 12:00 והמתלוננת ירדה מבית אחותה על מנת לתת לנאשם את התיק שהשאירה ברכב. אז, אמרה בתה שהשאירה את ספרה בביתה של דודתה והמתלוננת עלתה לבית על מנת להביאו. כשירדה למטה, רצתה לתת את הספר לבתה ולנשקה, אך הנאשם עמד ולא אפשר לה לעשות כן. היא נתנה לנאשם את הספר ופנתה לנשק את בתה, היא פתחה את הדלת ואז אחז הנאשם בידה בחוזקה עם ציפורניו ו"זרק" את ידה. המתלוננת סיפרה כי "הציפורניים שלו נכנסו בתוך היד שלי, היה לי אדום, ממש כאב לי כמה ימים לא יכולתי להזיז את היד" (עמ' 3 לפרוטוקול, ש' 16-17). עוד סיפרה כי ניתן היה להבחין בסימן ציפורניו של הנאשם על אמת ידה. בחקירתה הנגדית, אך ציינה כי הקפידה ללכת עם ידה "סגורה", משום שהתביישה מהשכנים והחברים ששאלו מה קרה.

המתלוננת סיפרה כי בתגובה אמרה לנאשם שהיא רוצה לנשק את בתם והוא התחיל לגדפה באנגלית.

המתלוננת סיפרה כי אין מדובר בפעם ראשונה, בראש השנה הוא עשה לה את אותו דבר. הפעם הרגישה שאינה יכולה עוד ופנתה למשטרה.

היא הוסיפה "אחרי שהתגרשנו הכל היה אותו דבר, לא קיבלתי ממנו שקט נפשי ופיזי, אני תמיד הייתי בלחץ שהוא בא לקחת את הילדה, אני מפחדת ממנו שהוא עושה משהו..." (עמ' 3 לפרוטוקול, ש' 22-23). המתלוננת אף סיפרה כי במקרה דומה בעבר "הוא עשה לי חזק והיה לי כחול, במשטרת ראש העין ראו מה הוא עשה לי" (עמ' 4 לפרוטוקול, ש' 10-11). היא סיפרה כי אז פנתה לבת דודו של הנאשם וזו אמרה לה לפנות לאמו. אמנם אמו כעסה, אך המתלוננת ציינה כי גם אמו של הנאשם חוששת מפניו.

כשנשאלה המתלוננת מה טיב יחסיהם היום, השיבה כי הם מטופלים במשרד הרווחה, היא השתתפה בעבר בקבוצה של נשים מוכות וכיום, הם מטופלים על ידי מתאם הורי. עוד סיפרה כי בכל פעם שבתם שוהה עמו, היא חוזרת בוכיה.

בחקירתה הנגדית, נשאלה המתלוננת מדוע הפעם החליטה לרדת עם בתה למטה כשהנאשם הגיע לאסוף אותה, בניגוד לפעמים קודמות אשר לגביהן העידה כי הייתה שולחת את בתם לבד לפגוש את הנאשם. המתלוננת השיבה כי ירדה עמה, משום שתיקה היה ברכב. ב"כ הנאשמת הטיחה במתלוננת כי בחקירתה במשטרה מסרה שרצתה לתת לבתה ספר מהתיק שלה ולא ציינה כלל כי השאירו את הספר בבית אחותה והיא עלתה לאחר מכן להביאו. המתלוננת השיבה כי היא מספרת את שהיא זוכרת. עוד הוסיפה כי לאחר שהוכתה, היא הייתה "בשוק" והגיעה למשטרה כשהיא בלחץ. היא סיפרה את שזכרה באותה העת.

עוד נשאלה מדוע לאחר שירדה עם בתה וראתה שהנאשם עצבני, לא ביקשה מאחד מהנוכחים האחרים בבית אחותה לרדת למטה ולתת את הספר לבתם. המתלוננת השיבה כי "כולם פוחדים ממנו, אף אחד לא רצה לראות אותו, ביקשתי מגבי, אמרתי את באת מאמריקה תוריד לי את הספר, אף אחד לא רצה לרדת, מה לעשות?" (עמ' 6 לפרוטוקול, ש' 3-4).

ב"כ הנאשם שאלה את המתלוננת מדוע לא פנתה מיד לרופא ופנתה קודם למשטרה וזו השיבה כי היא שהתה אצל אמה ביום כיפור ומדובר ביום חשוב למשפחתה, משום שהם דתיים. היא פנתה לרופאת המשפחה שלה לאחר מספר ימים וזו שאלה אותה מדוע לא הגיעה אליה לפני כן והציעה כי העובדת הסוציאלית של קופת חולים מכבי תטפל בה.

המתלוננת נשאלה כמה זמן ידה הייתה אדומה והשיבה "כמה ימים, ואני סגרתי כי הייתי מתביישת מכל השכנים והחברים שלי ששואלים מה קרה" (עמ' 6 לפרוטוקול, ש' 23). ב"כ הנאשם הטיחה בה כי אמירותיה בכל הנוגע לסימן האדום שנותר על ידה אינן אמת. זאת, משום שבעת חקירתה אמרה כי ידה הייתה ממש אדומה, אך האודם עבר כבר ונותרו שלוש שריטות. כן, גם החוקר רושם בהערה כי הוא מבחין בשלוש שריטות ואינו מציין כי הוא מבחין באודם. המתלוננת השיבה כי היה לה סימן וכן, סבלה מכאבים ועל כן, פנתה לרופא.

עוד נשאלה מדוע לא אמרה לחוקר כי הנאשם דחף אותה וסיפרה לו רק על הסימנים בידה והשיבה כי היא הייתה נתונה בלחץ רב וכעסה מאוד. כן, ציינה כי "אני לא יודעת מה זה לדחוף, אבל הוא תפס אותי ביד חזק וזרק אותי ככה" (עמ' 7 לפרוטוקול, ש' 26) והדגימה בפני בית המשפט. המתלוננת אף ציינה כי היא אינה מדברת עברית על בוריה. היא הסבירה זאת לשוטר והוא לא רשם זאת כך. המתלוננת הסבירה כי חתמה על ההודעה, משום שסברה כי מה שהיא אומרת - נכתב.

המתלוננת נחקרה ארוכות בכל הנוגע לטיפול שעבר הזוג, בניסיון להראות כי היא זו אשר לא הייתה מעוניינת בטיפול. אולם, המתלוננת עמדה על כך שהניסיונות הטיפולים כשלו בעיקר בשל העדר שיתוף פעולה של הנאשם. היא הסבירה שאמרה שאם הטיפול אינו יעיל, עדיף שיופסק בשל עלותו הרבה.

ב"כ הנאשם הציג בפני המתלוננת תכתובות דואר אלקטרוני בינה לבין הנאשם וכן בין הנאשם לגיסה של המתלוננת וטענה כי עולה מהן כי היו חילוקי דעות רבים בין המתלוננת לנאשם וכי מהדברים שכתבה לנאשם

לא עולה כי הוא התעלל בבתם. המתלוננת השיבה כי יש ברשותה הודעות דואר אלקטרוני שהנאשם כתב לה, ציינה "שזה מפחיד", אך היא לא סברה שיש צורך להביאן לבית המשפט. בהליכים שהתנהלו בבית המשפט בכפר סבא, הן לעניין רכושם והן לעניין המשמורת על בתם, הוצגו תכתובות הדואר האלקטרוני הללו. המתלוננת לא הראתה אותן למשטרה, משום שלא ביקשו ממנה לעשות כן.

כשעימתה אותה ב"כ הנאשם עם כך שהיא שינתה את הסדרי הראייה אשר היו קיימים בינה לבין הנאשם, השיבה כי היא אינה זוכרת מה היה ספציפית ביום הזה, אולי היה יום הולדת וכי יש לבדוק מה היא השיבה לו. עוד הוסיפה כי הם נהגו להתווכח על ימי הולדת, מסיבות.

המתלוננת סיפרה כי הנאשם הוא זה שביקש שאחותה סוהילה ובעלה, אבי ישמשו כמגשרים ביניהם בהליך הגירושין.

המתלוננת זומנה פעם נוספת ליתן עדות בפני בית המשפט, לבקשת ב"כ הנאשם, ועומתה עם דבריה אשר הוקלטו ללא ידיעתה על ידי הנאשם. המתלוננת נשאלה האם היא מכירה את השיחה מיום 20.09.11, בה היא נשמעת אומרת לבתה "אבא שלך מטומטם אינשאללה שאני אקח אותך ממנו כמו שלקחתי את הבית". המתלוננת סיפרה כי הנאשם נהג להקליטה באופן קבוע. כן, הסבירה כי באותה תקופה, בעת שבתם שהייתה בת 4-5 שנים שהתה אצלו, הנאשם לא אפשר לה לשוחח עמה והיא כעסה. אולם, היא אינה זוכרת דבר כזה במדויק, אך ייתכן ואמרה זאת. לשאלה מה פשר אמירתה "כמו שלקחתי את הבית", השיבה כי הכוונה לכך שלקחה בכסף, משום ששילמה לנאשם על חלקו בבית והוא נרשם על שמה.

ב"כ הנאשם השמיע לנאשמת הקלטה מן המועד האמור בו הוא מביא את בתם לביתה של המתלוננת כשהיא בוכה ולא רוצה להכנס הביתה והוא מרגיע אותה (נ/1). עוד הטיח בה ב"כ הנאשם כי היא זו אשר נשמעת בהקלטה שטורקת את הדלת ומדברת בנבזות ולא הנאשם. המתלוננת השיבה כי הנאשם החזיר את בתם, בת 4 או 5 שנים דאז, בשעת לילה מאוחרת, עשר בלילה וזאת, לאחר שמספר ימים היא לא שמעה מהם, היא התקשרה מספר פעמים והוא לא ענה. אז, כשהנאשם החזיר אותה הבייתה, היא שאלה אותה היכן היא הייתה וזו השיבה כי "אבא כל הזמן מנסה לעשות שאני בוכה ומקליט אותי" (עמ' 36 לפרוטוקול, ש' 20-21). המתלוננת סיפרה כי בתה חוששת מן הנאשם והיא מוכנה שבתה תגיע לבית המשפט להעיד על כך.

ב"כ הנאשם השמיע למתלוננת הקלטה נוספת של שיחה שיזם הנאשם עם המתלוננת ביום 05.10.11 (נ/2). ב"כ הנאשם הטיח במתלוננת כי לפי השיחה האמורה, היא מפרה את הסדרי הראייה. היא לא אפשרה לו לראות את בתם המשותפת ביום שלישי, היום בו הוא אמר לראותה ודחתה לו את מועד הפגישה ליום חמישי. לאחר מכן, דחתה את הפגישה מיום חמישי ליום שישי. לדברי ב"כ הנאשם, המתלוננת נשמעת מדברת באגרסיביות ותוקפנות ולא נראה שהיא חוששת מן הנאשם כלל. להיפך, הוא זה שמתגונן ושמתחנן לראות את בתו.

המתלוננת השיבה כי הסבירה לנאשם במהלך כל השיחה שבתם לא תוכל לבוא אליו, משום שיש לחברתה יום הולדת והיא הזמינה אליה מספר חברות הביתה באותו לילה. המתלוננת הסבירה כי היא ניסתה אף לשוחח עם אמה של החברה ולבקש ממנה להעביר את מסיבת יום ההולדת למועד אחר, אך זו אמרה שהיא לא תוכל לעשות כן. עוד אמרה לנאשם כי ישוחח עם בתם על כך ושהיא אינה רוצה להיות ביניהם, אולם, הנאשם

בכוונה התגרה בה בשיחה והקליט אותה. המתלוננת ציינה מספר פעמים כי "הייתי עייפה עד כמה אני יכולה להסביר לו" (עמ' 40 לפרוטוקול, ש' 6).

ב"כ הנאשם עשה כל מאמץ לגרום למתלוננת לומר כי היא אכן אינה חוששת מפניו של הנאשם והטיח בה כי התנהגותה, כפי שנשמע מן ההקלטה, מעידה על כך. המתלוננת השיבה כי ייתכן וקראה לנאשם בכינויים שונים, משום שהרגיז אותה, אך אין הדבר אומר שהיא אינה חוששת מפניו. זו הייתה שיחת טלפון והוא אינו יכול לעשות לה דבר באמצעות שיחת טלפון. עוד אמר ב"כ הנאשם כי הנאשם נשמע רגיש ונחמד כלפי בתם והמתלוננת השיבה כי זו הצגה, הוא שחקן ועושה זאת משום שהוא יודע שהוא מקליט את הנאמר.

ב"כ הנאשם הפנה את המתלוננת להקלטה נוספת (נ/3) וציין כי בהתאם לתמלול ההקלטה, הנאשם משוחח עם הבת ואומר לה כי יפגשו ביום חמישי והבת מגיבה בבכי. המתלוננת השיבה כי היא אינה זוכרת זאת והיא אינה יודעת מה היו הנסיבות. עוד ציינה כי "אני אומרת שהוא כל הזמן מחפש אותי במשהו, אז זה המשחק שלו" (עמ' 42 לפרוטוקול, ש' 7-8).

בחקירתה החוזרת, הדגישה המתלוננת כי בתם אמרה לה שאביה, הנאשם מקליט אותן כל הזמן וכי בכל פעם שהיא הולכת אליו, היא רואה בטלפון שלו הקלטות שלה.

דו"ח סוציאלי (ת/1)

לבית המשפט הוגש בהסכמה דו"ח סוציאלי שהוגש לבית המשפט לענייני משפחה ביום 08.07.12, לפיו הנאשם והמתלוננת טופלו במרכז למניעת אלימות במשפחה בשל אירוע אלימות שהפנה הנאשם כלפי המתלוננת לפני כחמש שנים. עוד נכתב כי המתלוננת משתתפת בקבוצה טיפולית במרכז. עוד עולה מדו"ח זה כי הנאשם מבקר את תפקודה של המתלוננת כאם, מתעקש כי דברים יעשו כפי רצונו ועל כן, אינו מתגמש ומתפשר בכל הנוגע לטיפול וחינוך בתם המשותפת.

עדות סוהיילה כהן

העדה היא אחותה של המתלוננת וגיסתו לשעבר של הנאשם.

העדה סיפרה כי השניים בחרו בה ולאחר מכן, תיקנה ואמרה כי היא חושבת שהנאשם בחר בה לשמש כמגשרת ביניהם. במהלך 7 שנים ניסתה לעשות שלום בית בין המתלוננת לבין הנאשם לטובת הילדה, אך ללא הצלחה.

העדה סיפרה כי טרם האירוע, התקשר הנאשם והודיע שהוא יגיע לקחת את בתו. העדה אמרה לו שיודיע כאשר הוא מגיע והם יורידו אותה למטה. הנאשם אכן התקשר והמתלוננת ליוותה את בתם למטה. העדה סיפרה שאז, בעת שהמתלוננת ובתה היו למטה, היא שמעה את האמירה "איפה הספר" או משהו דומה. לאחר מכן, שמעה את הנאשם קורא "גבי, סוהיילה תורידו את הספר". העדה חיפשה ספר, אך לא הבינה באיזה ספר מדובר ואז עלתה המתלוננת ואמרה שהיא תקח את הספר וירדה למטה. לדבריה "הייתה אוירה מתח, מלמעלה שאני הסתכלתי" (עמ' 14 לפרוטוקול, ש' 7) והנאשם היה כעוס. העדה סיפרה שלאחר שהמתלוננת

ירדה למטה עם הספר, היא צפתה בנעשה דרך חלון הבית שבקומה הראשונה. היא ראתה שהמתלוננת ניסתה להכנס לרכב ואילו, הנאשם "שם יד ככה על הדלת, הוא לא רצה משום מה שהיא תיכנס לאוטו, אני לא יודעת להבין מה היה שם. ראיתי שהוא שם יד ככה על היד שלה וגם על הדלת, ואחרי זמן מה ראיתי שהיא מנשקת את הילדה, היא עלתה אח"כ הביתה בעצבנות, היא בוכה, שאלנו מה קרה מה קרה, היא אמרה שהוא עשה לה משהו, לא זוכרת כבר, ואז ראינו אדום, אני לא זוכרת באיזה יד, בעלי ואני ראינו..." (עמ' 14 לפרוטוקול, ש' 12-16).

העדה סיפרה שהמתלוננת אמרה לבעלה שהיא הולכת למשטרה והם ניסו להניא אותה מלעשות כן ולא הצליחו. העדה חזרה על כך שידה של המתלוננת הייתה אדומה וגם לאחר מספר ימים, הם ראו את השריטות על ידה. היא ציינה שהמתלוננת הייתה נסערת ובוכיה, אמרה שזו אינה פעם ראשונה ופנתה מהר למשטרה. העדה סיפרה שראתה סימן של אצבע על ידה והדגימה כך שהצביעה בסמוך לפרק כף היד.

בחקירתה הנגדית, מסרה העדה כי כשהנאשם התקשר אליה מספר ימים לאחר האירוע בנוגע להסדרי הראייה, היא שאלה אותו מדוע הוא עשה זאת והוא השיב שהוא לא התכוון.

עוד סיפרה העדה כי במשך שנים, ניסתה המתלוננת לעשות שלום בית עם הנאשם למען בתם המשותפת, אך הנאשם לא רצה, כיוון שהוא אינו אוהב אותה. העדה אמרה שהנאשם שונא את המתלוננת ואם היה צורך לומר לה משהו, הוא היה מתקשר לעדה על מנת שתעביר לה הודעה. המתלוננת מנסה לשמור על יחסים טובים עם הנאשם וכך, למשל, אמרה לבתה ביום ההולדת של הנאשם, כי יקנו מתנה ממנה ויתנו לו. העדה סיפרה כי היא ראתה לא פעם שהנאשם התקשר וביקש לשוחח עם בתם וזו לא הסכימה. המתלוננת היא זו אשר ניסתה לגרום לה לשוחח עמו.

העדה ציינה מספר פעמים כי היא לא הייתה לטובת המתלוננת או לטובת הנאשם וכי הנאשם מכיר אותה כאדם ישר ולכן, סמך עליה כמגשרת בינו לבין המתלוננת.

העדה השיבה בכנות לשאלות ב"כ הנאשם ואמרה שהיא לא ראתה בעבר את הנאשם מכה את המתלוננת, אך ראתה "תנועות של כעס בעיניים" ושמעה קללות לא פעם. היא ציינה ששפת הגוף הייתה מאוד לא נעימה והיא חששה שהנאשם יפגע באחותה.

העדה זומנה בשנית להעיד בפני בית המשפט, לבקשת ב"כ הנאשם ועומתה עם תמלול הקלטת שיחה שהנאשם ניהל עם בעלה ועמה (נ/5).

ב"כ הנאשם הצביע על כך שנראה מתמלול השיחה כי הנאשם התקשר לעדה על מנת לשוחח עמה על הפרת הסדרי הראייה מצד המתלוננת. העדה סיפרה כי לעיתים, הבת רוצה לבלות עם חברותיה שגרות בסביבה ולא ללכת אליו. כן, סיפרה כי המתלוננת התגמשה לא פעם בכל הנוגע להסדרי הראייה. אחותה הייתה אדם שמח וחברותי, אך ההתנהגות של הנאשם גרמה לה לייאוש. לדידה של העדה, הנאשם לא ניסה להתגמש. למרות הכל, בכל שיחותיה עמו, היא הייתה מנומסת.

עדות החוקר רן גייגו

חוקר בתחנת המשטרה בראש העין אשר גבה את הודעת הנאשם (ת/2) ורשם מזכר הנוגע לתכתובות דואר אלקטרוני שקיבל מהנאשם (ת/3).

העד השיב לשאלות שנשאל ואמר שהוא רשם את מה שהנאשם אמר לו. בדרך כלל, אם הנחקר אומר שכתוב דבר מסויים למשל בתכתובות, אז הוא מבקש לראות זאת לפני שהוא רושם.

עדות החוקר סטניסלב מולדבנוב

חוקר בתחנת המשטרה בפתח תקווה, משרת במשטרה מזה 12 שנים. גבה את הודעת המתלוננת.

העד אישר כי בעת שגבה את הודעתה של המתלוננת, הבחין בקיומן של 3 שריטות, ללא דם, בחלק הפנימי של ידה השמאלית, בסמוך לפרק כף היד. הוא אף תיעד זאת בהערת חוקר על גבי ההודעה.

לשאלה מדוע לא צילם את החבלה שנגרמה למתלוננת, השיב כי ככל הנראה לא הייתה אפשרות טכנית לעשות כן. אולם, אם רשם בהערה כי הבחין בשריטות, חזקה שאכן היו כאלו.

בחקירתו הנגדית, נשאל העד שאלות שונות הנוגעות למיצוי הליכי החקירה ובין היתר, מדוע לא בדק אפשרויות אחרות היכולות להסביר איך נחבלה המתלוננת, האם זימן עדים נוספים לחקירה, האם בדק האם המתלוננת והנאשם מטופלים במסגרת שירותי הרווחה וכו'. העד השיב כי הוא גבה את הודעתה של המתלוננת ובכך, הסתיים תפקידו. הוא שב וחזר על תשובתו זו מספר פעמים.

לשאלה האם לא ייתכן שהמתלוננת נשרטה משיחים אשר נמצאים במקום, השיב העד כי ניתן להפגע מכל דבר. הוא לא נכח במקום בעת האירוע. הוא רשם את דבריה של המתלוננת כפי שנאמרו מפיה וכפי טענתה. עוד נשאל מדוע לא שלח אותה למתלוננת לבדיקת רופא על מנת שיקבע ממתי השריטות. העד הסביר כי לא ניתן בכל תיק אשר החבלה בו היא שריטה לשלוח את הנפגע לבדיקת רופא. כן, הדגיש כי גרסתה של המתלוננת הייתה קוהרנטית וברורה. לא עלה חשד כי היא אינה דוברת אמת ולכן, הוא לא ראה צורך בכך.

ב"כ הנאשם ציין בפני העד כי בהודעתה של המתלוננת נמצאו סתירות, לכאורה, ושאל אותו על כך. העד השיב כי אין בדברים שהוצגו לו, לעניות דעתו, סתירות.

ראיות ההגנה

עדות הנאשם

הנאשם שב וחזר על גרסתו כפי הודעתו במשטרה. הוא הכחיש המיוחס לו, הוא לא נגע כלל במתלוננת. לדבריו, המתלוננת התלוננה נגדו, משום שרצתה לקחת ממנו את בתו ולמנוע ממנו להיות שותף בקבלת ההחלטות.

הנאשם טען כי שוחח עם המתלוננת ליד הרכב, אך לא הרים את קולו.

בהתייחסו לחבלה שנגרמה למתלוננת, אמר הנאשם כי "אני לא מאמין שנחבלה, יכול להיות מהשיח, יכול להיות מהבוסטר" (עמ' 57 לפרוטוקול, ש' 1-2).

בחקירתו הנגדית, עומת עם הכתוב בדו"ח הסוציאלי (ת/1), לפיו היה מטופל במרכז למניעת אלימות והשיב "אני לא חושב שזה היה זה מעולם לא דיברנו על אלימות" (עמ' 52 לפרוטוקול, ש' 23-26).

כשנשאל הנאשם מדוע התקשר, מספר ימים לאחר האירוע, לאחות המתלוננת - עליה סמך וביקש שתשמש מגשרת בינו לבין המתלוננת - ואמר לה כי הוא לא התכוון, השיב כי היא אחותה ולכן, היא חייבת לומר דברים שאחותה אומרת לה לומר. עם זאת, כשנאמר לו כי אחות המתלוננת סיפרה שהמתלוננת עלתה לביתה בוכיה, הוא אמר כי הוא נוטה להאמין לה. אולם, בד בבד עם תשובתו זו, ציין כי המתלוננת צחקה בפניו מספר שניות קודם לכן וטען כי היא עשתה הצגה.

הנאשם סיפר כי בעבר, בשנת 2007, בעת שהיו השניים נשואים ולא דנו כלל בנושאי הסדרי ראייה ומשמורת בתם, שרטה עצמה המתלוננת ואז, התלוננה נגדו במשטרה.

פרט לעדות הנאשם, הוגשו ראיות נוספות -

הקלטות שיחות שניהל הנאשם עם המתלוננת וכן, תמלולן של השיחות (נ/1 - נ/3).

צילומים ממקום האירוע, מרחבת הכניסה לבניין בו התגוררה ס, כ, אחות המתלוננת. בצילומים נראים צמחים קוצניים (נ/4).

הקלטת שיחה שניהל הנאשם עם אחות המתלוננת ותמלולה (נ/5).

פרוטוקול דיון מבית המשפט לענייני משפחה מיום 08.09.11 (נ/6).

תכתובת דואר אלקטרוני בין הנאשם לעובדת סוציאלית (נ/7).

דין

המתלוננת העידה ארוכות בבית המשפט ונשאלה שאלות רבות. היא אף זומנה ליתן עדות פעם נוספת, לבקשת ב"כ הנאשם, לאחר חילופי ייצוג והעלאת טענות לפיהן בידי הנאשם הקלטות שיחות שניהל עם המתלוננת ואחותה, אשר הקליטן ללא ידיעתן ואשר עימן לא עומתו.

השאלות שנשאלה המתלוננת לא נסובו רק על המעשה המיוחס לנאשם אלא גם על מערכת היחסים ביניהם, על התנהגותה כלפיו וכלפי בתם המשותפת ויחסיה עם בני משפחתה.

התרשמתי כי עדותה של המתלוננת מהימנה. היא הציגה גרסה קוהרנטית וסדורה, ללא הפרזה והגזמה. המתלוננת עמדה על דעתה כי הנאשם תקף אותה וגרם לה לשריטות בידה, גם כשהוטח בה חזור ושוב כי היא אינה דוברת אמת.

המתלוננת השיבה בכנות לשאלות שנשאלה, בצורה ישירה ושאינה מתחמקת, ללא ניסיון להסתיר פרטים כלשהם אשר יכול ועלולים להציג ב"אור שלילי". כך, למשל, לא הסתירה המתלוננת כי לעיתים היא נוקטת ביד מעט נוקשה עם בתם, משום שרוצה לחנכה. כן, סיפרה שבשלב מסוים, אכן ביקשה להפסיק את שיחות הטיפול, שעלותן לא מועטה, משום שהבינה שהנאשם לא מעוניין בכך והן לא יעילות.

ערה אני לכך שבדברי המתלוננת היו אי דיוקים מסויימים. אולם, אין מדובר, לעניות דעתי, בפרטים מהותיים אשר יכול ומשליכים על מהימנותה או פוגמים בגרעין עדותה. עיקר דבריה של המתלוננת היה עקבי וסדור ובחלופי הזמן, אין זה אך הגיוני כי המתלוננת לא תזכור לפרטי פרטים את שאירע ואת סדר התרחשות האירוע במדויק. עוד התרשמתי כי המתלוננת אינה שולטת בשפה העברית על בוריה וכי לעיתים, יש לה קושי להתנסח בצורה ברורה ולהבהיר עמדתה. לכך, גם יש ליתן משקל בכל הנוגע לאי דיוקים בדבריה.

כך, למשל, אמרה בבית המשפט כי ידה נותרה אדומה מספר ימים לאחר האירוע ובחקירתה במשטרה, ציינה שידה הייתה אדומה ונראו עליה רק השריטות שנגרמו לה. המתלוננת הסבירה כי כוונתה הייתה כי חשה כאבים גם מספר ימים לאחר מכן.

לא מצאתי כי יש בכך כדי לפגום במהימנותה של המתלוננת וגרעין עדותה באשר למהות הדברים, כאמור, נותר נחוש וללא פירוט.

חיזוק לגרסתה של המתלוננת ניתן למצוא בעדותה של אחותה, סוהילה אשר צפתה בחלק מן האירוע מחלון ביתה שבקומה הראשונה ולבקשת הנאשם, שימשה ביחד עם בעלה כמגשרת בין בני הזוג. היא סיפרה כי ראתה שהנאשם כעוס ועצבני. עוד הוסיפה כי הנאשם מנע מן המתלוננת לגשת לרכב בו ישבה בתם וראתה כי הוא מניח את ידו על ידה של המתלוננת. אז, סיפרה סוהילה כי נבהלה ולא רצתה שיראו אותה, אז פסעה לאחור. כשהמתלוננת שבה לדירה, היא הייתה נסערת, עצבנית ובוכיה. כשניסו לשאול אותה מה אירע, המתלוננת השיבה דבר מה, שהעדה אמרה בכנות שהיא אינה זוכרת את דבריה, אך היא זוכרת שראו שידה אדומה וכן, ראו עליה שריטות גם מספר ימים לאחר האירוע. עוד סיפרה כי לא היא ובעלה לא הצליחו להניא את המתלוננת מלפנות למשטרה והיא הייתה נחושה לעשות כן במהרה, אמרה שזו לא פעם ראשונה שדבר כזה קורה.

עדותה של סוהילה נמצאה מהימנה, שכן עדה זו היתה מתונה מאוד בדבריה ולא התלהמה כלל ועיקר ונמנעה מהפרזות והגזמות. העדה עשתה כל מאמץ למסור דברים אובייקטיביים ואף הנאשם עצמו מסר כי הוא סמך עליה ועל עניינותה.

החוקר סטניסלב אשר גבה את הודעתה של המתלוננת ציין גם הוא ב"הערת חוקר" כי הוא מבחין בשלוש

שריטות על ידה השמאלית של המתלוננת, קרוב לפרק כף ידה.

לא מצאתי את גרסתו של הנאשם מהימנה.

הנאשם הכחיש כי תקף את המתלוננת. הוא טען כי לא נגע בה כלל, זאת בניגוד לגרסתה וכן, לעדותה של סוהילה אשר צפתה במתרחש מחלון ביתה. עוד טען כי לא הייתה כל שריטה על ידה. זאת למרות שהן סוהילה והן החוקר שגבה את הודעתה של המתלוננת מציינים כי הבחינו בשריטות על ידה. סוהילה אף מצינת, בהתאם לגרסתה של המתלוננת, כי השריטות נראו על ידה גם מספר ימים לאחר האירוע.

לאחר מכן, טען הנאשם כי יכול והמתלוננת נחבלה משיחים קוצניים או מן הבוסטר של בתם אשר נמצא ברכבו.

באם אכן שריטות אלו נגרמו למתלוננת משיחים קוצניים, הרי שאין הדבר מתיישב עם הדעת כי יהיו אלו "שריטות ללא דם" כפי שהבחין בהן החוקר סטניסלב. למעלה מן הצורך, יצוין גם כי הצילומים שהציג הנאשם ממקום האירוע בהם נראים צמחים קוצניים (4/נ) אינם יכולים לסייע לנאשם בטענתו זו. אחות המתלוננת לא יכלה לזהות באופן וודאי כי אכן מדובר ברחבת הכניסה לבניין בו היא התגוררה באותה עת. כמו גם, לא ניתן לדעת באיזה מועד צולמו והאם אכן זה היה המצב לאשורו ברחבת הכניסה לבניין בעת האירוע.

גם האפשרות שהעלה הנאשם לפיה המתלוננת נשרטה מן הבוסטר שברכבו של הנאשם אינה מתיישבת עם הדעת. הבוסטר משמש כידוע פעוטות. על כן, אין הדבר סביר כי יהיו בו זיזים או חלקים מסויימים אשר יכולים לגרום לשריטות, שהרי בטיחות הפעוטות עומדת בבסיס מוצר זה. גם אם נניח כי ידה של המתלוננת התחככה בבוסטר, לא סביר כי מחיכוך זה נוצרו שלוש שריטות.

הנאשם הציג הקלטות שיחות שקיים עם המתלוננת ועם אחותה, במטרה להציג את הנאשם כקורבן אל מול המתלוננת אשר אינה מאפשרת לו לראות את בתו ולמעשה, מפרה את הסדרי הראייה שנקבעו, לעניין בתם המשותפת. כך גם הציג תכתובות דואר אלקטרוני בשל אותה מטרה. אולם, אין נפקא מינה אם אכן הפרה המתלוננת את הסדרי הראייה ביניהם, אם לאו, לעניין תקיפתה והחבלות שנגרמו לה. יתר על כן, ראיות אלו שהוצגו על ידי הנאשם, המצטרפות לדו"ח הסוציאלי שהוגש על ידי התביעה (1/ת) מעלות חשש סביר שמא התנהלותו של הנאשם הינה התנהלות אובססיבית ואינה כה תמה, כפי שמנסה הוא להציג. בשולי הדברים אציין כי גם אם לו ניתן משקל מסוים להקלטות אלו, היה זה אך משקל מועט, שכן רוב השיחות הינן בשפה הפרסית ואין ראיה כי התמלול שנעשה על ידי חברת תמלול חיצונית אשר לא היה כל יכולת לבחון, הוא אכן תרגום ותמלול מדויק. יתר על כן, אין כל אפשרות אובייקטיבית לבחון האם אכן בוצעו שיחות אלה במועדים עליהם הצביע הנאשם.

כך או כך ומאחר שההקלטות הובאו על מנת לפגום במהימנותה של המתלוננת, הרי שלא היה בכך כדי להועיל, שכן המתלוננת לא הכחישה עצם קיומן של שיחות מעין אלה ואף התבטאויות מעין אלה אשר יוחסו לה בהקלטות. המתלוננת סיפקה הסברים לאמור בהקלטות ולעצם ביצוע ההקלטות על ידי הנאשם באופן אובססיבי.

אציין כי ייצוגו של הנאשם הוחלף ארבע פעמים במהלך ניהול ההוכחות והועלו לא פעם טענות שונות ומגוונות אשר לא נטענו קודם לכן. חוסר אחידות זו בקו ההגנה של הנאשם תרם לא מעט להימשכות ההליך וחבל.

ב"כ הנאשם, בסיכומיו, עמד על כך שהמאשימה חזרה בה, בסיכומיה, מן הטענה כי המתלוננת נחבלה חבלה של ממש, שכן בפתיח לסיכומיה נרשם כי "מדובר בתקיפה חבלנית בלבד שהנסיבות מחמירות הנובעות מעצם היות הנאשם בן זוגה לשעבר של המתלוננת ומכאן ההקשר של סעיף 382 לחוק העונשין. טיעון שכזה אם הוא מרמז על עתירה חלופית כי הנאשם יורשע בתקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, נועד לכישלון מפני שלא נתקיימו התנאים הדרושים להרשעת הנאשם בעבירה חלופית לפי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, באשר לא הודע לנאשם כי הוא צריך להתגונן אף בפני האפשרות של הרשעה בתקיפה סתם" (עמ' 2 לסיכומי ב"כ הנאשם).

בית המשפט יפנה את ב"כ הנאשם לעיין בשנית בסעיפים הרלוונטיים בחוק העונשין. "הנסיבות המחמירות" כהגדרתן בסעיף 382(ג) לחוק העונשין - אינן קשורות כלל להגדרת ה"חבלה של ממש". חבלה של ממש אין משמעה כי מדובר בנסיבות מחמירות. נסיבות מחמירות קמות משהנאשם והמתלוננת הינם בני זוג לשעבר. ומוטב היה לו לא עלתה טענה זו כלל. וראה לענין זה: י.קדמי, על הדין בפלילים (חלק שלישי), עמ' 1528-1530.

עוד טען ב"כ הנאשם כי דחיית טענתו בדבר "אין להשיב לאשמה" עם סיום פרשת התביעה - שגויה היא, משאין בפני בית המשפט כל ראיה כי למתלוננת נוצרו חבלות של ממש. שכן, לגישתו, סימן אדום או שלוש שריטות שאינן מדממות אינן יכולות להיחשב לחבלה של ממש. גם בטענה זו אין ממש. משמעות הדרישה ל"חבלה של ממש" היא לפגיעה גופנית מוחשית כלשהי. המונח "חבלה" כהגדרתו בסעיף 34כד לחוק העונשין, כולל מכאוב. על כן, אין ספק כי החבלה שנגרמה למתלוננת נכנסת בגדר "חבלה של ממש" (ראה לענין זה גם י.קדמי, על הדין בפלילים (חלק שלישי), עמ' 1522-1523).

משמצאתי את עדותה של המתלוננת מהימנה ולה חיזוקים בעדות אחותה, החבלות על גופה של המתלוננת בהן הבחינו החוקר ואחות המתלוננת, האפשרויות הבלתי סבירות אותן העלה הנאשם לגבי האופן בו נחבלה המתלוננת, אופן התנהלותו של הנאשם במערכת היחסים עם המתלוננת, בהתאם לעדויות המתלוננת, אחותה והדו"ח הסוציאלי שהוגש - כל אלו מובילים לקביעה כי המאשימה עמדה בנטל הראייה והוכיחה מעל לכל ספק סביר את יסודות העבירה בה הואשם הנאשם.

הנאשם תקף את המתלוננת, גרושתו וגרם לה חבלות של ממש. לפיכך, הנני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 380 ו- 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, כ"ג חשוון תשע"ו, 05 נובמבר 2015, במעמד הצדדים